

Som rada,
že mama zomrela

Jennette McCurdy

Jennette McCurdy

Som rada,
že mama zomrela

Preložila Sára Moyzesová

IKAR

Jennette McCurdy
I'M GLAD MY MOM DIED

Copyright © 2022 by Waffle Cone, Inc.
Translation © 2023 by Sára Moyzesová
Jacket design © Faye Orlove
Jacket photograph © Koury Angelo
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu I'm Glad My Mom Died
(Simon & Schuster, New York 2022)
preložila Sára Moyzesová.
Redigovala Zuzana Šmatláková.
Korigovala Nikola Kubaliaková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2023
ako svoju 2 137. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9159-1

Marcusovi, Dustinovi a Scottiemu

Predslov

JE ZVLÁŠTNE, ŽE DÔLEŽITÉ SPRÁVY OZNAMU-
jeme blízkym, keď sú v kóme, akoby kóma nastala vždy,
keď nám v živote chýba trochu drámy. Mama leží v ne-
mocnici na jednotke intenzívnej starostlivosti. Lekár po-
vedal, že jej ostáva štyridsaťosem hodín života. Starká so
starkým a s otcom sedia v čakárni, telefonujú príbuzným
a krmia sa občerstvením z automatu. Starká vraví, že vďa-
ka maslovým sušienkam necíti takú úzkosť.

Stojím pri posteli vedľa maminho nevládneho tela spolu so
svojimi staršími bratmi – Marcusom (ten, čo sa vie ovlá-
dať), Dustinom (ten inteligentný) a Scottiem (ten citlivý).
Poutieram jej kútiky suchých očí a potom sa to začne.

„Mami,“ zašepká jej od ucha ten, čo sa vie ovládať,
a nakloní sa. „Čoskoro sa sťahujem späť do Kalifornie.“

Všetci s nádejou čakáme, že mama náhle otvorí oči.
Nič. Potom k nej pristúpi ten inteligentný.

„Mami. Mami, budeme sa s Kate brať.“

Znovu nádejne čakáme. Stále nič.

Pristúpi k nej ten citlivý.

„Mami...“

Nepočúvam, čím sa ten citlivý snaží mamu prebudiť,
lebo ma zamestnáva predstava, čo jej poviem. Teraz je rad

na mne. Počkám, kým všetci odídu z jej izby, aby som s ňou mohla zostať osamote. Usmejem sa. Chystám sa jej oznámiť niečo fakt dôležité. Zabudnite na svadby a sťahovanie, pretože eso v rukáve mám práve ja. Idem jej povedať niečo, čo ju zaručene postaví na nohy.

„Mami, som... som už veľmi štíhla. Vážim štyridsať kíľ.“

Sedím v izbe na JIS-ke s umierajúcou mamou a som presvedčená, že to, čo ju naozaj preberie, je fakt, že odkedy ju hospitalizovali, môj strach a smútok vyústili do anorexie. Konečne som jej splnila sen. Štyridsať kilogramov. Som si istá, že po tejto správe sa môžem s veľkou pompou oprieť o stoličku, víťazoslávne si prekrížiť nohy a čakať. A čakať. A čakať.

No mama sa nepreberie. Už nikdy. Stále to nedokážem pochopiť. Ak ju neprebudí ani moja hmotnosť, neprebudí ju už nič. A ak ju naozaj nič neprebudí, znamená to, že zomrie. No keď zomrie, čo mám robiť? Mojm životným cieľom sa stalo to, aby mala zo mňa radosť a získala dcéru, akú vždy chcela mať. No kým som teraz, bez mamy?

Kedysi

1)

PREDO MNOU LEŽÍ DARČEK ZABALENÝ DO vianočného papiera, hoci je koniec júna. Z vianočných sviatkov nám ostalo veľa papiera, pretože starký kúpil niekoľko balení zo Samovho veľkoskladu napriek tomu, že mu mama miliónkrát dohovárala, že to nie je až také výhodné.

Pomaly ho rozbalujem a snažím sa neroztrhnúť papier, lebo viem, že mama si odkladá zvyšky papiera z každého darčeka, a ak by som ho roztrhla, nebol by už neporušený, tak ako chcela. Dustin vraví, že mama je ako sysel', no ona tvrdí, že si len rada uchováva spomienky. Opatrne rozbalujem darček.

Zodvihnem zrak a vidím, ako ma všetci sledujú. Je tam starká s naondulovanými vlasmi, drobným nosom a radosným výrazom, ktorý má v tvári zakaždým, keď niekto rozbaluje darčeky. Zaujíma ju, odkiaľ bol objednaný, koľko stál, či bol v zľave alebo nie. Musí všetko vedieť.

Aj starký je v miestnosti a fotografuje. Neznášam, keď ma fotia, no starký zbožňuje, keď môže pobehovať okolo s fotoaparátom. Keď starký niečo miluje, nič ho nezastaví. Ani mama, ktorá mu pripomína, aby si odpustil miskú vanilkovej zmrzliny pred spaním, pretože mu nerobí dobre na srdce, no nepočúva ju. Neprestane jesť zmrzlinu pred

spaním a neprestane fotografovať. Keby som ho toľko neľúbila, asi by som sa z neho zbláznila.

Aj otec drieme v izbe, ako vždy. Mama ho štuchne a pošepeká mu, aby si nechal skontrolovať štítnu žľazu, na čo jej odpovie: „Moja štítna žľaza je v poriadku.“ O päť sekúnd znovu zadrieme. Takto to medzi nimi vyzerá. Buď ho mama preberá z driemot, alebo sa hádajú. Toto ticho mám radšej.

Sú tu aj Marcus, Dustin a Scottie. Každého z nich ľúbim pre niečo iné. Marcus je zodpovedný a spoľahlivý. Asi to tak má byť, lebo je z nás najstarší – má už pätnásť rokov –, no i tak sa mi zdá, že je dostatočne rozhodný, čo je vlastnosť, ktorá chýba mnohým dospelým v mojom okolí.

Aj Dustina ľúbim, hoci mám dojem, že mu väčšinu času leziem na nervy. Páči sa mi, ako krásne vie kresliť, a ide mu dejepis a geografia, čo sú predmety, v ktorých ozaj zostávam. Často mu v súvislosti s týmito predmetmi lichotím, no on ma prezýva vtierkou. Nie som si úplne istá, čo to znamená, no zo spôsobu, akým mi to vždy šplechne do tváre, som usúdila, že asi ide o urážku. V hĺbke srdca som však presvedčená, že má moje komplimenty rád.

Scottieho ľúbim, pretože má vzťah k nostalgii. Toto slovo som sa naučila v obrázkovom slovníku, ktorý nám mama číta každý deň, pretože sa vzdelávame doma. Snažím sa ho použiť aspoň raz za deň, aby som ho nezabudla. Na Scottieho vysvetlenie naozaj sedí: „Sentimentalita k minulosti.“ Určite ho to vystihuje, aj keď má len deväť rokov a minulosť takmer žiadnu. Scottie totiž vždy plače, keď sa skončia Vianoce, narodeninové oslavy, Halloween, ale aj na konci bežného dňa. Plače, lebo je smutný, že niečo pekné sa končí, a hneď, ako sa to skončí, túžobne očakáva, kedy to zas príde. „Túžobne“ je ďalšie slovo, ktoré som sa naučila v obrázkovom slovníku.

Aj mama ma sleduje. Ach, mama. Je taká krásna. Ona si to o sebe nemyslí, čo je pravdepodobne dôvod, prečo sa hodinu česá a maľuje, aj keď ide len do potravín. Nerozumiem tomu. Som presvedčená, že vyzerá lepšie bez šminiek. Prirodzenejšie. Vidíte jej pokožku. Jej oči. To, aká je v skutočnosti. Namiesto toho si však ukrýva tvár pod mejkap. Rozotrie si po nej samoopaľovaciu emulziu, ceruzkou si urobí očné linky, na líca si natrú hustú vrstvu nejakého krému, ktorý poriadne zapudruje. Vlasy si česá dohora. Nosí lodičky, aby bola vyššia, pretože si myslí, že so svojou skutočnou výškou nič nedosiahne. Je toho veľa, čo nepotrebuje a čo by nemusela používať, no vidím ju aj pod všetkými týmito vrstvami. Pod nimi je skutočne nádherná.

Mama ma sleduje rovnako ako ja ju, tak ako to vždy býva. Sme prepojené. Prepletené. Sme ako jedna. Úsmevom mi naznačí, aby som si švihla. Zrýchlim a konečne vybalím darček z papiera.

Okamžite ma ovládne sklamanie až zhrozenie, keď vidím, čo som dostala k šiestym narodeninám. Jasný, že mám rada seriál *Nezbedníci*, no rozbalila som dvojdielny komplet so šortkami a tričkom, na ktorom je Angelica (moja najmenej obľúbená postava) obklopená sedmokrásokami (neznášam kvety na oblečení). Navyše, okolo rukávov a šortiek sú volániky. Ak existuje jedna vec, ktorú z duše nenávidím, tak sú to volániky.

„Páči sa mi to!“ zvolám. „To je najkrajší darček.“

Nahodím falošný úsmev, no mama si to nevšimla. Myslí si, že sa mi darček naozaj páči. Povie mi, aby som si ho obliekla na oslavu a začne mi vyzliekať pyžamo. Zdá sa mi, akoby ho zo mňa trhala, nie vyzliekala.

O dve hodiny neskôr stojím v tričku s Angelicou v parku Eastgate spolu s hŕstkou kamarátov, ktorí sú jedinými

rovesníkmi v mojom živote. Všetci chodia na cirkevnú základnú školu. Je tam Carly Reitzelová s cikcakovou členkou vo vlasoch. Madison Thomerová má rečovú vadu, ktorú by som chcela mať aj ja, lebo sa mi zdá, že to musí byť super. Trent Paige oduševnene rozpráva o ružovej farbe, čo nie je veľmi po vôli dospelým v jeho okolí. (Spočiatku som nerozumela, prečo sa dospelým nepáči Trentova posadnutosť ružovou farbou, no potom som si zrákala dve a dve. Myslia si, že je gej. My sme mormoni. Z nejakého dôvodu nemôžete byť zároveň gejom aj mormonom.)

Na stole je torta a zmrzlina a ja som nadšená. Odkedy som sa konečne rozhodla, čo si budem priať pri sfúknutí sviečok, celé týždne som čakala, kým príde táto chvíľa. Narodeninové želanie je jedinou schopnosťou, ktorú teraz mám. Neberiem túto príležitosť ako samozrejmú. Chcem, aby sa to rátalo.

Všetci začnú falošne spievať „Veľa šťastia, zdravia“ a Madison s Trentom a s Carly na záver každej slohy pridajú ča-ča-ča, no rozčuľuje ma to. Vidím, že si myslia, že je to dobrý nápad, no mne sa zdá, že ich spev uberá na čistote narodeninovej piesne. Prečo ju skrátka nemôžu nechať tak?

Pozriem na mamu, aby som jej dala najavo, že na nej mi záleží najviac. Ona nespieva ča-ča-ča. Vážim si to. Venuje mi jeden zo svojich obrovských úsmevov, vďaka čomu nadobudnem pocit, že všetko bude v poriadku. Opätujem jej úsmev a snažím sa naplno si vychutnať prítomný moment. Cítim, že mi začínajú tiecť slzy.

Keď som mala dva roky, mame diagnostikovali štvrté štádium rakoviny prsníka. Nepamätám si to dokonale, no vynára sa mi zopár zábleskov z minulosti.

Pamätám si, ako mi pletie veľkú zeleno-bielu deku a vraví, že sa ňou mám prikrývať, kým bude v nemocnici. Ne-

znášala som tú deku, alebo skôr spôsob, akým mi ju mama podarovala, lebo som nenávidela pocit, ktorý sa s ňou spájal. Dnes si ho už presne nepamätám, no s istotou viem, že to bolo niečo, čo sa mi z duše priecilo.

Pamätám si aj to, ako som sa prechádzala so starkým po trávniku pred nemocnicou. Chceli sme nazbierať púpavy a dať ich mame, no namiesto toho som natrhala pichľavú hnedú burinu, ktorá sa mi páčila viac. Mama si dala kytičku do vázy z plastového pohára, v ktorom sme celé roky mali pastelky. Asi na pamiatku. (Možno práve odtiaľto pramení Scottova nostalgia.)

Z pamäti sa mi v záblesku vynára obraz, ako sedím na hrboľatom modrom koberci v rohu kostola a sledujem dvoch mladých a pekných misionárov, ako pokladajú ruky na maminu holú hlavu, aby jej dali požehnanie, kým ostatní členovia rodiny sedeli na studených rozkladacích stoličkách okolo stien. Jeden z misionárov posvätil olivový olej, aby ho mohli použiť pri obrade, a potom ho vylial mame na hlavu, ktorá sa zaleskla ešte viac. Druhý misionár vyslovil požehnanie a žiadal o predĺženie jej života, ak je to božia vôľa. Starká vyskočila zo stoličky a zašomrala: „Aj keby to nebola božia vôľa, doparoma!“, čím prerušila misionárov v požehnávaní, a tak museli začať s modlitbami odznova.

Hoci si dokonale nepamätám túto časť svojho života, je pravda, že ani nemusím. O udalostiach v rodine McCurdyovcov sa totiž hovorí tak často, že nemusíte byť ich súčasťou, aby sa vás dotýkali.

Mama rada rozpráva o svojom boji s rakovinou – o chemoterapii, ožarovaní, transplantácii kostnej drene, mastektómii, prsnom implantáte, štvrtom štádiu rakoviny alebo o tom, že ju dostala, keď mala tridsaťpäť rokov, a to každému, kto je ochotný ju počúvať, dokonca aj kostolníkovi,

susedovi či človeku, čo za ňou stojí pri pokladni v predajni Albertsons. Napriek tomu, že fakty sú smutné, mám dojem, že samotný príbeh jej dodáva akýsi pocit hrdosti. Pocit zmyslu. Ako keby bola ona, Debra McCurdyová, zoslaná na zem, aby prežila rakovinu a mohla svoj príbeh vyrozprávať každému jednému človeku v okolí aspoň päť- až desaťkrát.

Mama hovorí o rakovine podobne, ako druhí ľudia hovoria o dovolenke. Dokonca si každý týždeň opakovane púšťa domáce video, ktoré natočila krátko po tom, čo jej oznámili diagnózu. Vždy, keď sa v nedeľu vrátíme z kostola, poprosí jedného z chlapcov, aby jej zapli videorekordér, pretože nevie, ako sa s ním pracuje.

„Dobre, teraz sa všetci utíšime. Pozrieme si video a budeme vďační za to, kde je mama teraz,“ povie.

Aj keď mama tvrdí, že video sledujeme preto, aby sme boli vďační za to, že je už v poriadku, nemám z toho dobrý pocit. Viem, že chlapci sa naň neradi pozerajú, a rovnako nepríjemné je to aj pre mňa. Nemyslím si, že by sa niekto z nás chcel vrátiť k spomienkam na našu holohlavú, smutnú, umierajúcu mamu, no ani jeden z nás sa to neodváža povedať nahlas.

Video sa začne prehrávať. Keď sedíme okolo nej na gauči, spieva nám uspávanky. A podobne, ako sa video zakaždým opakuje, rovnaké sú aj jej komentáre. Zakaždým, keď ho sledujeme, mama vraví, že tá ťažoba bola „pre Marcusa príliš náročná, aby ju zvládol“, takže musel vyjsť na chodbu, aby sa pozbieral a mohol sa vrátiť do izby. Hovorí to spôsobom, akoby nám chcela dať najavo, že išlo o kompliment najvyššej úrovne. Marcus je rozrušený z matinej smrteľnej choroby, čo je dôkaz, akým neveriteľným človekom je. Potom povie, aká som bola „slaboška“, a slovo „slaboška“ vysloví s takým jedom v hlase, že by to pokojne

mohla byť aj nadávka. Hovorí aj to, ako stále nemôže uveriť tomu, že som neprestala spievať „Rolničky, rolničky“ z plných pľúc, hoci atmosféra bola taká pochmúrna. Nechápe, že mi to nedošlo. Ako som mohla byť taká veselá, keď sa okolo mňa viditeľne zmrákal? Mala som dva roky.

Vek nie je ospravedlnením. Keď sledujeme toto domáce video, zakaždým ma zaplaví obrovská vlna pocitov viny. Prečo mi to nedošlo? Som úplne hlúpa. Ako je možné, že som nevnímala, čo mama naozaj potrebuje? Potrebovala, aby sme zaobchádzali s jej situáciou s plnou vážnosťou a aby sme z jej choroby boli zničení. Potrebovala cítiť, že bez nej nebudeme ničím.

Hoci poznám detaily maminho príbehu o rakovine vrátane chemoterapie, ožarovania či transplantácie kostnej drene, sú to slová, ktoré vyvolávajú šok u každého, kto ich počuje, akoby nemohol uveriť, čím všetkým musela mama prejsť. Pre mňa sú to však len prosté informácie. Neznamenajú nič.

To, čo pre mňa naozaj niečo znamená, je atmosféra v domácnosti McCurdyovcov. Najlepšie by sa dala opísať takto: je to, ako keď v dome cítiť zadržaný dych. Akoby sme čakali, kedy sa mame vráti rakovina. Medzi oznámením o rakovine a následnými návštevami v nemocnici bola nálada v dome mimoriadne hustá a ťaživá. Krehkosť maminho života sa stala stredobodom toho môjho.

Verím, že svojím narodeninovým želaním dokážem s touto krehkosťou niečo urobiť.

Napokon sa pieseň „Veľa šťastia, zdravia“ skončí. Nastal čas. Moja veľká chvíľa. Zavriem oči, zhlboka sa nadýchnem a v hlave vyslovím želanie.

Prajem si, aby mama ostala nažive aj ďalší rok.

2)

„EŠTE JEDEN RAD SPONIEK A SME HOTOVÉ,“ povie mama nad sponkami s motýlikmi, ktoré mi opatrne pripína do vlasov. Neznášam tento účes, keď mám vlasy pevne stiahnuté sponkami, ktoré ma bolestivo tlačia na pokožke hlavy. Radšej by som si nasadila bejzbalovú čiapku, no mama tento štýl miluje a tvrdí, že vďaka nemu vyzerám pekne, takže aj dnes to budú sponky s motýlikmi.

„Dobre, mami,“ poviem, keď sedím na sklopenej záchodovej doske a hojdám nohami tam a späť. Hojdanie nohami je fajn. Odušu nimi hojdám.

Vtom zazvoní telefón.

„Dokelu,“ mama otvorí dvere do kúpeľne a vykloní sa z nich tak, aby mohla schmatnúť telefón, čo visí na stene v kuchyni. Snaží sa nepustiť prameň mojich vlasov, na ktorom práve pracuje, takže sa celým telom nakláňam smerom k nej.

„Ahoj,“ pozdraví do telefónu. „Mhm, mhm, ČOŽE?! O deviatej?! Nedá sa skôr? Dobre, ako chceš, len som zvedavá, ako deťom vysvetlíš, že ĎALŠÍ VEČER strávia bez OTCA. Porad' si s tým sám, Mark. Porad' si s tým sám.“

Mama s buchotom zloží telefón.

„To bol tvoj otec.“

„Domyslela som si.“

„Ten chlap, Net, poviem ti... Niekedy mám chuť...“
Zhlboka a úzkostlivo sa nadýchne.

„Niekedy máš chuť čo?“

„Mala som sa radšej vydať za lekára, právnicka alebo...“

„Indiánskeho náčelníka,“ dokončím za ňu, lebo už dobre viem, čo chce povedať. Raz som sa jej spýtala, s ktorým indiánskym náčelníkom chodila, no tvrdila, že to nemyslela doslovne. Chcela skôr povedať, že mohla mať kohokoľvek, koho chcela, predtým než sa jej narodili deti a ona sa stala menej príťažlivou pre mužov. Povedala som, že je mi to ľúto, na čo odvetila, že to je v pohode a že má radšej mňa než akéhokoľvek muža. Potom mi povedala, že som jej najlepšou priateľkou, pobožkala ma na čelo a priznala sa, že kedysi naozaj chodila s lekárom. „Bol vysoký, ryšavý a finančne zabezpečený.“

Ešte stále mi pripínala sponky do vlasov.

„Producenti za mnou otáčali hlavy. Hudobní aj filmoví. Quincy Jones si išiel oči vyočiť, keď okolo mňa raz prešiel na ulici. Vravím ti, Net, nielenže som sa mohla vydať za ktoréhokoľvek z nich, mala som to urobiť. Bola som predurčená na dobrý život. Na slávu a bohatstvo. Vieš predsa, ako som túžila stať sa herečkou.“

„No starký so starkou ti to nedovolili,“ vravím.

„No starký so starkou mi to nedovolili, správne.“

Zaujímalo ma, prečo jej starký so starkou nedovolili stať sa herečkou, no nespýtala som sa. Dokážem klásť aj lepšie otázky než len tie, ktoré mieria hlboko a dotýkajú sa citlivých miest. Namiesto toho poviem za mamu to, čo chcela povedať ona, zatiaľ čo ju pozorne počúvam a snažím sa zapamätať si to, čo chce, aby som si zapamätala.

„Au!“

„Prepáč, pricvikla som ti ucho?“

„Áno, ale už je to v pohode.“

„Z tohto uhla poriadne nevidím.“

Mama mi pošúcha ucho. Okamžite sa upokojím.

„Veď ja viem.“

„Chcem ti dať taký život, aký som sama nikdy nemala, Net. Chcem ti dať taký život, aký si sama zaslúžim. Život, aký mi tvoji starí rodičia nedovolili mať.“

„Dobre.“ Som nervózna z toho, čo príde.

„Myslím si, že by si sa mala stať herečkou. Bola by si skvelá. Blondavá modrooká herečka. Také majú všetci v meste radi.“

„V akom meste?“

„V Hollywoode.“

„Nie je Hollywood príliš ďaleko?“

„Asi hodinu a pol odtiaľto. Po diaľnici. Musela by som sa najskôr naučiť jazdiť po diaľnici. No je to obeta, ktorú som pre teba ochotná urobiť, Net. Ja nie som ako moji rodičia. Chcem pre teba len to najlepšie. Odjakživa. Vieš o tom, však?“

„Hej.“

Mama sa odmlčí, tak ako vždy, keď sa chystá povedať niečo veľmi dôležité. Zohne sa ku mne, pozrie sa mi do očí, pričom v ruke stále drží prameň mojich vlasov.

„Čo na to povieš? Chcela by si hrať vo filmoch? Chceš sa stať maminou malou herečkou?“

Existuje len jedna správna odpoveď.

3)

NECÍTIM SA PRIPRAVENÁ. VIEM, ŽE NIE SOM pripravená. Chlapec predou mnou zoskočí z pódia spôsobom, ktorý ma mätie. Vôbec nevyzerá nervózne. Pre neho je to len ďalší obyčajný deň. Posadí sa vedľa detí, ktoré už predviedli svoje monológy.

Obzerám sa po nudnej, nevyzdobenej miestnosti s bielymi stenami a sledujem zástup detí na rozkladacích kovových stoličkách. V rukách nervózne držím papier. Som na rade. Idem posledná, aby som mala čas pripraviť sa, no už teraz svoje rozhodnutie ľutujem, pretože nervozitu cítim až do špiku kostí. Nikdy predtým som sa takto necítila. Je mi zle od žalúdka.

„Pod', Jennette,“ povie mi muž s kozou briadkou a s čiernymi vlasmi zviazanými do chvosta. Teraz rozhoduje o mojom osude.

Prikývnem a vystúpim na pódium. Odkladám kúsok papiera, aby som mala voľné ruky na gestikuláciu, čo mi poradila mama. Potom spustím svoj monológ o gumových medvedíkoch.

Spočiatku sa mi trasie hlas. Počujem ho až v hlave. Snažím sa ho stíšiť, no zdá sa mi, že znie čoraz silnejšie. Zoširoka sa usmejem a dúfam, že si to muž s kozou briadkou nevšimol. Konečne sa dostávam k záverečnému veršu.

„Každý medvedík je veľký nezbedník!“

Zachichoce sa, tak ako mi poradila mama – „vysokým hláskom a s rozkošne pokrčeným noštikom“. Dúfam, že môj chichot nie je trápny, pretože práve tak sa cítim, keď ho počujem vychádzať zo svojich úst.

Muž s kozou briadkou si odkašle, čo nikdy nie je dobré znamenie. Povie mi, aby som to skúsila ešte raz, no tentoraz „sa mám uvoľniť a hovoriť tak, ako by som sa rozprávala s kamarátkou. A ešte... všetky tie gestá sú zbytočné.“

Som zmätená. Mama mi totiž poradila, aby som veľa gestikulovala. Keď sa k nej vrátim a poviem, že som negestikulovala, bude sklamaná. No ak sa k nej vrátim s tým, že nemám hereckého agenta, bude sklamaná ešte viac.

Znovu spustím svoj monológ, uvoľním sa a vynechám gestá, čo som si nacvičila. Cítim sa trochu lepšie, no je mi jasné, že muž s kozou briadkou stále nie je spokojný. Sklamala som ho. Cítim sa hrozne.

Keď skončím, muž s kozou briadkou vyvolá deväť detí vrátane mňa a zvyšným piatim deťom povie, že môžu odísť. Vidím, že len jedno dievča z nich rozumie, prečo ju odmietli. Ostatné deti vyjdú z miestnosti, akoby ich vonku čakala zmrzlina. Je mi toho dievčata ľúto, no som rada, že ma vybrali. VYBRALI MA!

Muž s kozou briadkou povie, že nás bude zastupovať agentúra Academy Kids ako komparz, čo znamená, že začneme dostávať malé úlohy v rôznych filmoch a seriáloch. Z výrazu tváre muža s kozou briadkou je mi okamžite jasné, že sa nám snaží podať zlé správy tak, aby zneli dobre.

Potom vyvolá tri deti a nám ostatným povie, že môžeme odísť. Váhavo a pomaly sa posúvam k dverám, aby som počula, čo chce povedať posledným trom deťom – tým, ktoré si naozaj vybral. Vraví, že ich chce zastupovať ako

hercov v hlavných úlohách, čo znamená, že vo filmoch dostanú aj nejaké texty. Svoje monológy zvládli tak dobre, že by ich bola škoda na komparz. Chce z nich urobiť ozajstných a presvedčivých HERCOV.

Cítim, že sa vo mne deje niečo nepríjemné. Závisť zmiešaná s odmietnutím a so sebaľútosťou. Prečo nie som dosť dobrá na to, aby som dostala hlavnú úlohu?

Vybehnem za mamou do vedľajšej miestnosti, kde už štvrtýkrát tento týždeň kontroluje stav na svojom účte. Vravím jej, že ma vybrali za komparzistku, a mám dojem, že má ozajstnú radosť. Je to však len preto, lebo nevie, že existuje aj vyššia úroveň detských hercov, medzi ktorých ma nezaradili. Bojím sa, že na to čoskoro príde.

Potom začne vyplňať potrebnú dokumentáciu pre moju zastupujúcu agentúru. Ukazuje mi, kde sa mám podpísať. Je to hneď vedľa bodkovanej čiary, na ktorú sa už podpísala – aj ona sa musí ako zákonná zástupkyňa podpísať.

„Čo to podpisujeme?“

„Zmluvu, v ktorej sa píše, že agent dostane dvadsať percent a my osemdesiat percent z tvojho honorára. Pätnásť percent z tých osemdesiatich pôjde na tvoj detský účet, ku ktorému získaš prístup, keď budeš plnoletá. Takto to robia aj rodičia iných detí. Ale neboj sa. Mama ti nevezme žiadne peniaze s výnimkou jej platu a iných drobností.“

„Akých drobností?“

„Prečo ma odrazu vypočúvaš? Čo mi nedôveruješ?“

Rýchlo sa podpíšem.

Muž s kozou briadkou vyjde z miestnosti, aby dal čakajúcim rodičom spätnú väzbu ohľadne výkonu ich detí. Najskôr podíde k mame a povie, že mám potenciál dostávať aj hlavné úlohy.

„Potenciál?“ spýta sa mama s kritikou v hlase.